

[Holdgaard.]

Brændsel nok, at det var ikke let at svare paa, men han svarede alligevel paa det, enten det nu var let eller svært for ham, svarede, at saa vidt han vidste efter de Forhandlinger, han havde haft med den højtærede Handelsminister, var der Brændselsbeholdninger nok, men saa synes det mig at være et noget underligt Standpunkt, at Prisorhøjelserne slet ikke interesserer Ministeren. Og derfor hævder jeg den Opfattelse, at da Forholdene saa vidt mig bekendt er saadanne, at Kulbeholdningerne bliver hjulpet herind af Statens Isbrydere, er det begrundet, at man spørger Ministrene, ogsaa at man kræver af dem, at de skal have Haand i Hanke med Priserne. Man kan ikke, synes det mig, klare sig med en daarlig Vittighed og sige: Spørg Kulgrossererne! — for de skulde dog ikke udnytte en saadan Situation. Derfor er jeg heller ikke helt ud tilfreds med Ministerens Svar. Det forekommer mig at være et Spørgsmaal, der i allerhøjeste Grad ogsaa berører det Forslag, vi her behandler, at det i allerhøjeste Grad er en Realitet. Det ønsker jeg ogsaa at sige overfor det ærede Medlem Hr. Holger Larsen, som syntes, at Brændselsprisernes Stigning ikke var en Realitet; det er jo netop det, der i høj Grad gør, at det er saa paakrævet at gennemføre et Forslag om Brændsel til de gamle.

Vesterager: Jeg skal nøjes med et Par ganske korte Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Holger Larsen. Det ærede Medlem udtalte, at jeg havde haabet, at der ikke skulde komme noget Lovforslag. Jeg har i og for sig hverken haabet eller troet noget i den Retning; jeg har ganske rolig afventet Begivenhedernes Gang og har ikke det mindste imod, at det ærede Medlem forelægger et saadant Lovforslag. Men naar man udvider Rammerne og tager Invaliderrentenyderne med, maa man være klar over, at der er en ret betydelig Forskel. Det kan man ikke se bort fra, heller ikke indenfor mit Parti.

Endelig var det, forekommer det mig, det ærede Medlems Pligt at komme med Oplysninger og Begrundelser for de stærke Udtryk, han brugte: at fremstille os andre, som om vi var ganske ligegyldige, ikke brød os det mindste om, hvordan det saa ud i Verden, medens det ærede Medlems Parti

var det eneste, der havde det rigtige, varme Hjerter overfor dem, der lider ilde. Hvordan ser det ud i vore Kommuner, er det virkelig saadan, at der er sultende og frysende gamle? Ja, jeg har ikke været i Stand til at komme hjem til min Kommune i de sidste Dage paa Grund af Isforholdene, men jeg ved ikke af, at der er saadanne Tilfælde, og hvis der er det, er jeg villig til at besøge de gamle og se, hvordan de har det. Jeg tror, at det ogsaa er saadan i mange andre Kommuner, i alt Fald paa Landet, at de har sørget for, at de gamle virkelig har Brændsel til Vinteren. Men naar man kommer med Paa-stande, er det dog virkelig ogsaa ens Pligt at komme med Beviserne. Vi fik Lovforslaget forelagt her i Tinget i Gaar, i Dag er det til første Behandling, og det har ikke været mig muligt at komme i Forbindelse med Kommunalbestyrelserne og faa set nærmere paa Lovforslaget. Jeg er overbevist om, at hvis man havde givet os Tid til virkelig at se paa det ud fra juridiske Synspunkter og ogsaa ud fra kommunale, vilde der fra mange Sider have lydt en skarp Kritik over den Maade, det er affattet paa. Naar man endelig vil fremsætte et saadant Lovforslag og gaar saa stærkt i Ilden for det, burde man i alt Fald have dokumenteret, at Midlerne til at hjælpe de gamle med var opbrugt, saaledes at der ikke var mere at ty til, men det har man jo slet ikke givet noget som helst Bevis for.

Hvordan Kommunalbestyrelserne vil se paa disse forskellige Bestemmelser i Lovforslaget, har vi jo heller ikke nogen Klarhed over, og jeg skulde tro, at baade § 1 og § 2 og Refusionsbestemmelsen i § 4 er af en saadan Beskaffenhed, at den højtærede Indenrigsminister har Ret i, at man ikke uden videre kan sende dette Lovforslag ud til Kommunalbestyrelserne at administrere efter.

Saa sagde det ærede Medlem, at Invaliderne var lige saa daarligt stillede som Aldersrentenyderne. Det kan jeg ikke anerkende. De Invalider, jeg kender, hvoraf mange er yngre Mennesker, har deres Hjem og tilbringer deres Tid dér med at bestille det, de kan, saa de er slet ikke undergivet de samme Kaar som Aldersrentenyderne. Og som det ærede Medlem er flot ved enhver Lejlighed, var han selvfølgelig ogsaa flot her: de halvanden Krone, de har om Dagen, var kun lige til Morgenkaffen, saa var der